

HET KOUWE KIND

Je mag wel denken dat Luk Perceval gefascineerd is door geweld, als je naar zijn regies van het afgelopen seizoen kijkt (*Andromak*, *Het kouwe Kind*). De sobere, strakke en intense voorstelling van *Traum im Herbst* (Münchner Kammerspiele, einde oktober 2002 als gastvoorstelling gezien in de Bourlaschouwburg) betekende als tussendoortje een welgekomen verademing.

We kennen Marius von Mayenburg reeds van *Brandbakkes*, waarmee Perceval enkele seizoenen geleden deze jonge Duitse auteur in Het Toneelhuis introduceerde. In *Brandbakkes* ging het om een kleine familietragedie, en werd er ingezoomd. Bij *Het kouwe Kind* is alles uitvergroot. Geen realistisch verhaal: een amalgaam van beelden en gebeurtenissen. Een nachtmerrie, waarbij de ene gruwel flitsend in de andere overgaat. Realiteit en verbeelding, droom en werkelijkheid zijn niet van elkaar te onderscheiden. Een familietragedie ja, maar de auteur laat ons er het raden naar of deze zich écht afspeelt, of enkel in het hoofd van één of meerdere personages.

Opvallend bij deze voorstelling is de speelruimte, meer bepaald door zijn beperktheid. Bij *Andromak* was het speelvlak ingekort tot een smalle verhoogde strook waarop de acteurs onderling om een plek moesten strijden. Bij *Het kouwe Kind* zit het publiek op de balkons, en kijkt het neer op de parterre die volgestouwd is met een hele serie kartonnen dozen. Het eigenlijke speelvlak is een verhoog, ongeveer op de plaats van de orkestbak. Daarop een doolhof met spiegels, tegen een zwevende achterwand van nogmaals een enorme spiegel. Zodat iedereen in het publiek zonder uitzondering zich voyeur voelt, en zeker niet kan zeggen dat hij de heimelijke billenknipperij of het geile gefriemel achter de schermen niet heeft gezien.

Perceval slaagt er keer op keer in om bij zijn acteurs het onderste uit de kan te halen, zowel wat de beweging als wat de emoties betreft. Alle spelers verdienen een onderscheiding. Ze laten de conflicten virtuoos rondtollen als op een dolgedraaide kermismolen, en hun enorme fysieke inspanningen doen het publiek verkrampen op de fluwelen stoelen. Met zijn ongenadig ritme en zijn bombardement van beelden, symbolen en verwijzingen, geeft deze voorstelling de toeschouwer geen enkele kans om af te dwalen. En toch. De voorstelling boeit, maar grijpt ondanks alles niet echt aan. Bij *Asem* en *Traum im Herbst* hebben we lijfelijk kunnen kennis maken met een onontkoombare katharsis, een gevoel van “deze voorstelling vergeten we nooit”. Na *Het Kouwe Kind* voelden we ons wél

overrompeld, maar niet echt verrast. Seks en geweld zijn thema's die onuitputtelijk zijn, en ze beheersen in hoge mate onze hedendaagse maatschappij. Maar soms willen we toch graag, dat ze af en toe even worden opzijgezet.

Toon BROUWERS

Het Kouwe Kind (Das kalte Kind) van Marius von Mayenburg door Het Toneelhuis. Regie: Luk Perceval. Vertaling: Jan Van Dijck. Decor: Annette Kurz, kostuums: Ilse Vandenbussche. Voorstelling gezien op 26 juni 2003 in de Bourlaschouwburg te Antwerpen.

Het kouwe Kind door Het Toneelhuis, Antwerpen (Foto: Phile Deprez)